

Předletní 2006

aneb

...ale léto už je skoro tady...

Předletní

2. - 4.6.

A je tu další výprava. Její začátek trochu komplikují volby, které, světe div se, zase úplně náhodou, jako pokaždé vyšly zrovna do termínu výpravy. To mi snad dělají schválně! Když to bylo poprvé v roce 1990, bral jsem to jako příjemné zpestření. Po čtyřech letech jsem si řekl, že to i tentokrát byla náhoda. O dalších volbách jsem to bral už jako schválnost a letos se mi to potvrdilo. Ti parchanti z vlády vždycky počkají až vydám jízdní kalendář a pak nasaděj volby do začátku nějaké výpravy a to tak, aby co nejvíce zkomplikovali její začátek! Potvory!!!

Sraz byl přesto určen na 18tou hodinu, a na hodinu 19tou odjezd. Do té doby si prostě jízdychtivci musí nějak stihnout odvolit. S Hankou to řešíme srazem na Náměstí Míru a společným navštívením její základky, která se pravidelně mění na volební místnosti, naházení obálek do urny a příchodem těsně před 18tou hodinou na místo srazu. Před barákem už stepuje Plašan. Ten je ale šikovnej. Dig.

Přišel jsem v 18:05, Plašan byl už na místě.

Chyběl tedy už jen Tomáš. Nikdo jiný dneska nepojede. Trochu jsme se tomu s Plašanem divili. Původně jsme měli jet na vodu a to měl být plný počet. Všichni měli čas. Voda padla a najednou nemá čas skoro nikdo. Záhada.

Odjezd plánovaný na sedmou se ani moc nezdržel. Jenom o půl hodiny. Přijel Tomáš a tak jsme mohli vyrazit. Hurá. Vkt.

Tomáš byl velmi překvapen malým počtem účastníků. Zájemců na vodu bylo tolik, že byla obava at neucpeme řeku ale na kola vyrážíme pouze v pěti. Na jeho dotaz: „A kde jsou nějaký ženský?“ jsem mu sdělila, že jediná ženská co jede jsem já a to mu musí stačit, mě hned uzemnil tím, že já jsem manželka a ne ženská. Zvláštní ta mužská logika... Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Roční kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	945	0	0	15

Odjezd z Vinohrad byl standardní výjezdovou trasou Sever.

Pro ty, kteří nevědí (což jsou asi všichni, protože jsem tu trasu pojmenoval teď) - na Bulhara, přes okraj Karlína na Florenc, tam doprava na Magistrálu a přes ní až na Výstaviště. Tam jsme sjeli k Vitavě a podél ní až zadnímu traktu Stromovky, do Papirenské a Kamýcké. Pokračování jízdy bylo Roztockou ulicí přes Sedlec do Roztok. Jenže Roztocká se už nějakou dobu opravuje a při přípravě trasy jsme si nebyli jisti, jestli je průjezdná. Naštěstí ale průjezdná byla. Pro auta sice ne, ale cyklisti tam projet mohou. Pravda, byl tam zákaz vjezdu a navíc ještě zákaz vstupu, ale klidně jsme jeli dál.

Zádrhel se ale přeci jen vyskytl. Skutečnost, že na začátku není moc průjezdný zbytek silnice a že se musí jet po cyklostezce, která se klikatí mezi silnicí a řekou, jsem věděl pouze já. A jak to tak bývá, jel jsem fikaně jako poslední. Takže když jsem volal „DOPRAVA“, Dig s Tomášem už jeli rovně. A Hanka s Plašanem je hned následovali. Ale zastavili a chvíli na mně zmateně koukali. Šel jsem jim ale příkladem a na stezku najel. Vzpětí mně následovali. Vkt.

Ono to zas tak těžké rozhodnutí nebylo. Při pohledu na silnici svléknutou z asfaltového oblečku kde nebylo o menší či větší krátery nouze a perfektně tježděný kamínkový posyp na cyklostezce jsem neváhala ani minutu a jela za zkušenějším Vykotrem na stezku blíž k řece. Hnk.

Mě se ta stezka taky hned od začátku líbila daleko víc než ta silnice, ale znáš to - všichni jedou ... ;-) Plí.

Při klidné jízdě po cestě jsem potom pozoroval dobrodružnou terénní jízdu těch dvou vpředu. Dig to nakonec vzdal a přes trávu najel k nám, Tomáš, tvrdohlavec jeden, ale ne...

Po opuštění stavby jsme jeli po normální silnici, ale připadali jsme si jako na cyklostezce. Tam kde je normálně docela silný provoz najednou nejelo nic. Až do Roztok. Tam nám dal Dig na výběr jestli chceme jet do Roztockého kopce nebo menším stoupáním přírodou, ale s rizikem bahna.

Tomáš chtěl přírodou, Tichým údolím. Dig zahrnul hned doleva. Co to? Kam jede? Tuto zkratku neznám. Tichým údolím jsem naposledy šel minulou sobotu, tak si docela přesně pamatuji, kam bychom asi měli jet. Tady to ale neznám, tak se nehádám. Třeba to je lepší.

Po několika desítkách metrů musím konstatovat, že není. Na té asfaltové silnici, po které jsme teď mohli jet tolik bahna nebude. No, nakonec se to ale taky zvládlo.

Vkt.

Zvládlo se to a příjemně to taky bylo. Všude okolo bylo plno zpěvu a zeleně.

Plk.

Největší problémy měl Dig když se odvážně pustil do malého ale řádně probahněného vyhoupu kde to neustál a přistál na levém boku i s celým kolem. Ještě, že máme bágly jinak by ho ráh pěkně přimáčkl. Jenže je to pacholek a než jsem stihla vytáhnout foták už s pomocí Tomáše stál na svých a osobitým stylem z dávných dob kdy se na kolech ještě nešlapalo ale jen odráželo zdolal poslední 2 metry. Tudíž jsme všichni ochuzeni o zajímavý záběr. ☺

Hnk.

Vjeli jsme do Tichého údolí. Cesta to byla hezká a bahna moc nebylo, takže jsme bez problémů projeli až do Únětic. Tam už nás čekaly zase normální silnice. A kopec. Ach jo. Už se šerilo, tak jsem si oblékl vestičku. A zase kopec. Ale klid, nám sportovcům to vůbec nevadí. Ba právě naopak.

Vkt.

Nám líným turistům ano!

Dig.

Tomáš nás předjel, jel fotit západ Slunce.

Naši další metou byly Velké Přílepy. Zase tak významná meta to ale nebyla, protože jsme tam za chvíli bez problémů dojeli. A navíc jsme se tam ani moc nezdržovali, jen na nezbytně nutnou dobu při čekání na opozdilce. Tedy na mně s Hankou. Kousíček jsme jeli po hlavní, mohlo to být tak 100 metrů, než jsme zahrnuli doleva (no, vlastně jsme jeli rovně. To spíš

hlavní uhybala doprava). Před koncem Přílep nás zaujaly rodinné domky, které se tam stavěly. Připadaly nám strašně malé a navíc z ošizeného materiálu, o neexistujícím pozemku pod nimi ani nemluvě. Ale to jsme již byli z Přílep a konečně mohli jet rychleji. Těch zákonných 50 km/h na tom kole někdy hrozně omezuje. Zvlášť do kopce... ☺

Než jsme dojeli do Svrkyně (nezlomili jste si jazyk?), zaujaly nás dvě věci. Na poli u silnice jsme na jednom místě viděli tři cedule. Ze by označení pěstované odrůdy? Ale co tam potom dělají ty šipky. Ne. To se jenom ODS snažila zlanřit snad i zajíce, aby je šli volit. To musel vymyslet nějaký velký myslitel. A že jich tam je...
Vkt.

No, nám ty cedule posloužily ještě týden po volbách při dětském dni. Sice to nebyly y z těch Přílep, ale ty z Nupak, ale když ještě 6 dnů po volbách strášíly v poli, tak jsme je uklidili a využili pro děti. Plš.

Druhou věcí, která nás zaujala bylo UFO. Tři světelné body, které bez pohybu svítily v dálce nad obzorem. Nadšence musím radši hned zchladit - byly to nějaké majáky či co.

Vlastně nás po cestě zaujala ještě další věc. Velká výstražná značka v obrovském svítivé žlutém obdélníku "Pozor, výjezd ze zahradnictví".

Tu Svrkyni jsme docela minuli, projeli jsme jen po jejím okraji na další křižovatku, kde byly zase zapíchané v poli ty předvolební cedule ODS z modrou šipkou doprava. My jsme je ale neposlechli a jeli jsme si podle sebe. Doleva.

Cesta vedla sadem. Nevím co to bylo, ale najednou se mi ostatní nějak vzdalovali. Šlapal jsem co jsem mohl, přehazoval převody a pořád nic. Až po chvíli jsem je z vypětím sil dojel. No a byli jsme v okrese Kladno.
Vkt.

Moje rodiště a dlouholeté působiště. Hned je to příjemnější dostat se do známých míst kde se nebojím, že se ztratím a nenajdu. ☺ Hnk.

Další zastávkou byly Zákolany, rodiště prezidenta Antonína Zápotockého. Zákolany jsou v dolíku, za sérii báječných serpentin vedoucích ještě báječněji z kopce. Zatačky se ale ukázaly na jednom místě zrádné. Zvlášť v noci. Tomáš zabrzdil, Plašan měl co dělat aby to do něj nenapálil a já, jedoucí za Plašanem, jsem zase musel notně zabrat do brzd své Kostičky, abych neskončil na nosiči jeho kola. Na poslední chvíli jsem zastavil, poté co jsem zabral ještě víc.

Vjeli jsme do vsi. Kousek za viaduktem byla hospoda. Místo, kde jsme hodlali strávit několik dalších okamžiků. S koly jsme zajeli do zahrádky, kde popíjela banda pubertáků, kteří asi teprve nedávno získali volební právo. Jestli ho vůbec měli. Zaparkovali jsme kola, zapnuli alarm a vešli dovnitř.
Vkt.

Já radši zamykám všude a odnásím téměř všechno, ale dal jsem na alarm.

Plš.

Hospůdka byla docela útulná, pivo měli docela dobré (mně chutná každý pivo), paní nám dokonce připravila opečenou sekanou.
Vkt.

Ta sekaná byla mimochodem ještě lepší jak to pivo.

Plš.

Po zaplacení jsme přišli ke kolům. To moje leželo na Tomášově, alarm ani nedutal a já jsem hned zjistil, že mi zmizela reflexní vesta. Někáký svině mi jí ukradly. Ted v noci je to docela nepříjemný. Plašan mi udělal radost, že to nechtěl nechat jen tak a šel se zeptat mládežníků uvnitř, protože to byli asi ti, co při našem příchodu seděli venku. Prý o ničem nic neví, říkal odhodlaně mladík se sklopeným zrakem. Co říct? Ted jsme s tím už udělat nic nemohli.
Vkt.

Mohli, ale trvalo by to daleko delší dobu. Fakt mě nastvali.

Plš.

Já se bez té vesty protentokrát snad obejdu, ale on skončí špatně. Možná ne teď, možná ne zítra ani za deset let, možná že ne za svého života, ale skončí asi špatně...

Už byla úplná tma. Vyjeli jsme ze Zákolan na Koleč. Jelo se docela dobře, hlavně proto, že už moc neotravovala auta. A když náhodou nějaké jelo, tak nám alespoň osvitilo cestu. Mezi Kolčí a Třebusicemi je takový divný úsek. Nejdřív jsme jeli z mírného kopce a za přejezdem jsme v klesání pokračovali. To jsem si tedy myslel. Pravda, bylo mi trochu divné, že na to, že jedu z kopce mi to zase tak dobře nejede a že musím dost šlapat. Až Hanka mi to vysvětlila. My jedeme DO kopce. Aha, tak proto. Vkt.

Vždyť to říkám, není nad známá místa. To se pak člověk nediví, že mu to nejede po rovince když ví, že přes den je to tam do pozvolného ale dlouhého kopce.

Hnk.

V Třebusicích jsme zahrnuli prudce doprava a vzápětí zase doleva, směrem na Zvoleněves. Plašan tam už projevoval svou únavu, která vyústila v pokusy o jízdu se zavřenýma očima. I přes mé rady, že se jede pořád rovně, že není kam zahýbat, jel pořád ze strany na stranu. Ta únava. Do vesnice jsme vjeli rychle díky krásnému klesání. Ale jak to už bývá, za vesnicí nás čekalo naopak o dost méně příjemné stoupání. A na něm mně to už přestalo bavit. Ne snad že bych byl unavený fyzicky, jen mně to už zkrátka nebavilo. Protože jsem nebyl sám, honem se hledalo místo ke spánku. No a našlo se. Pole. Za několika stromy a navíc trochu vyvýšené oproti silnici, takže jsme ani nebyli moc vidět.

Postavili jsme doupatá a šli do hajan. Byla asi půlnoc. Najednou se někomu rozezvučel mobil hudbou ze seriálu Major Zeman. No jo, jak jinak. Plašan. Služební hovor. Nějaký ztracený kluk recidivista. (*útekář, pozn. Plš.*) Plašan dává rady co a jak a upozorňuje své kolegy, že jestli o něj mají zájem, tak ať si pro něj dojedou.

Naštěstí to ale nebylo potřeba a mohli jsme tak jít v klidu spát....

Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Žižice	44,5	985	39,4	14,3	6-25

Ráno 3.6. sobota

Probuzení zase pozdě. Můj první pokus v 5:30. Nic. Všude klid a ticho. Zase jsem ale usnul a probudil se až asi za hodinu. Klid byl ale zase všude. Jenom ptáci byli normální a vesele zpívali. A foukal vítr. Vytáhnul jsem tedy Psonka a psal.

K životu se ostatní začali probírat až po osmé hodině, Plašan ještě později. Můžu se ale také plést, ten čas si přesně nepamatuji. Co vím ale přesně je to, že od ostatních jsem už slyšel kravál a u nás pořád nic. Plašanovi se ale nedivím - minulou noc toho prý moc nenaspal a předtím měl dvacetičtyřhodinovou službu.

Ale i on si nakonec dal říct a probudil se do krásného slunečného dne. Vkt.

Když něco dělám, tak se to snažím dělat naplno.

Plí.

Po probuzení jsme stáhli a složili plachtu aby nás při našich aktivitách nerušila rámusem, který způsoboval vítr.

Venku slušně foukalo a poletující plachta není zrovna nejtíšší. Na druhou stranu nás chránila před větrem a díky ní bylo v doupatku až moc teplo. Po odhození plachty jsem ale rychle a ráda navlékala odložené oblečení.

Hnk.

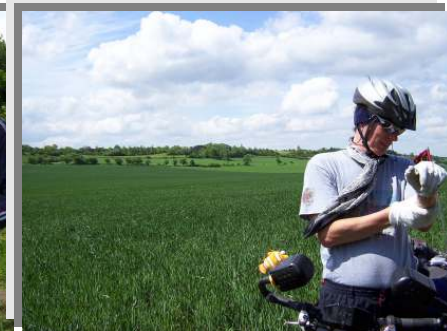

Těch aktivit ale zase moc nebylo. Já sám jsem neměl chuť něco vařit, Plašan naštěstí také ne, takže jsme nechali vařiče zahálet.

Měli jsme tedy studenou snidani. Já jsem se vrátil k osvědčeným makovým dobrotám, Plašan uzeniny. A ovoce.

Sbalit si věci bylo dílem okamžiku. Dobře. Dvou okamžiků. Tomáš udělal pár fotek, protože bylo co fotit. Na obzoru bylo krásně vidět České středohoří, nádherně byla vidět také hora Říp.

Vkt.

Já se znovu pokoušela telefonicky spojit se Standou a domluvit jeho připojení. Montuje ale ve Slaném nábytek a dnes už svůj příjezd nevidí. Snad zítra. To jsem zvědavá. Výmluvy těm chlapům jdou...

Hnk.

Dnešním cílem byly Kounovské kamenné řady. Cesta ovšem nebyla přímá, ale klikatá. Začalo to napojením na hlavní ulici na Slaný. Tam jsem viděl zajímavé vozidlo - Trabant s přívěsem vytvořeným z jiného Trabantu. Nutno podotknout, že přívěs byl hezcí. Nepříjemná cesta po docela frekventované hlavní byla ale naštěstí krátká, asi jen půl kilometru, protože jsme z ní sjeli. Správnější by asi byl jiný výraz, bohužel ale nevím jaký. Odbočka totiž vedla nahoru, do kopce. No to ten den tedy pěkně začinal. Před vrcholem kopce byl silný zápach pocházející ze zemědělské činnosti. Proto mi připadalo dost nevhodné umístění cedule „Ubytovna“ se šípkou doprava. Tam bych tedy „chtěl“ bydlit.

Projeli jsme Beřovicemi, které by nás asi ničím nezaujaly, kdybychom si nevšimli ženy, která u budovy obecního úřadu uvazovala (nebo už odvazovala, to teď už fakt nevím) koně a na jeho hřbet položila obálku s volebními hlasovacími lístky. Tak skoněm k volbám, to v Praze asi neuvidím...

Dál jsme jeli na Zlonice, cestou jsme podjížděli nádherné dálkové vedení 400 kV (označení V410) spojující rozvodny Čechy Střed a Hradec u Kadaně, do které jsou mimo jiné vyvedeny výkony elektráren Tušimice a Prunéřov. No nic, to jsem si zase neodpustil malou energetickou vložku. Abych v tom ale nebyl sám, tak Dig zase obdivoval nějakou bétéesku. Pořád nevím, co to je. Zkratka i ta věc.

Vkt.

Jo, to je takovej ten soubor většinou železných klacků nastojato, v horní části zhusta obalenej anténama mobilních operátorů.

Dig.

Zlonice. Malá obec, která je už možná městem. Asi má něco společného s Antonínem Dvořákem, protože na křižovatce, na které jsme se zastavili, byl poutač na nějaký jeho památník. On nás snad nějak pronásleduje.

Vkt.

Jo, minule byl ve Vysoké u Příbrami.

Plí.

A teď hurá na známý menhir. Šutr uprostřed pole. Někde u Klobuk. Klobuky jsou asi nějaká významná ves, snad ne jen kvůli tomu šutru. Několik (vím o dvou) vesniček před nimi má totiž v názvu Klobuky. Ani jedna z těchto vesnic ve mně ale nezanechala žádné vzpomínky, takže vás tady nemůžu zásobit spoustou zajímavostí.

Vkt.

Ale ne. Ty Klobuky v názvu značí jen střediskovou obec Klobuky a teprve ten spodní nápis je jméno konkrétní vesnice. To je pozůstatek po socialismu.

Dig.

Klobuky jsme taky vlastně neviděli, protože jsme hned jejich okrají zahruli doprava a zase do prudkého kopce. Podle mapy 8%. Tohle všechno kvůli jednomu šutru nejistého původu a ještě méně jistého významu?

S Hankou jsme se nějak opozdili, taky proto, že Hanka fotila ostatní u toho menhiru. To jsem ho tedy už viděl z dálky a musím říci, že to byl

docela zajímavý pohled. Zelený lán pole a v jeho středu najednou velká vysoká černá věc. To je divný.

Když jsem k té divné věci přijel, tak jsem... nic, co myslíte? Jednoduše jsem zaparkoval kolo, vytáhnul čokoládu a pítí. No a taky jsem se díval na ten šutr. Fakt záhada. Vypadá docela úchvatně. Žádnou energii jsem z něj ale necítil. Ne, že bych chtěl, protože si nejsem jistý, že by to byla energie pozitivní, ale stejně nic. Jediným rušivým elementem byl vybledlý Hakenkreuz od nějakého fašouna, možná že i z války.

Po chvíli obdivování jsme jeli dál. V tu chvíli byl cílem oběd v nejbližší hospodě. A to se ukázalo být problémem. Nikde nic. První vesnici byly nějaké Telce. Jediná otevřená veřejná budova byla zřejmě volební místnost. To je sice chvályhodné, ale tím se nenajíme. Ještě že jsem neměl hlad. ☺ Na konci vesnice nás čekal zase kopec a železniční zastávka. Ostatní nám s Hankou nějak ujeli a klidně se rozvalili na silnici. Pravda, hlavní to zrovna nebyla, ale ležet tam teda nemuseli.

Vkt.

My se nahřívají, ten asfalt byl příjemně rozehřátý.

Plí.

Upozorňovali nás na kozu, co se pase u kolejí a co se bude muset zvednout jestli se nebude chtít nechat prejet příjezdějícím vlakem. Vlak přijel na zastávku, vyplivnul lidi a rozjel se, ještě předtím jsme se rozjeli i my. Kozu se skutečně zvedla a líně o pár kroků poodstoupila. Sebevražedné sklony tedy neměla. Chudák. Kdyby věděla, co jí asi někdy čeká, tak by pod ten vlak možná radši sama skočila.

Vlak se rozjel a blížil se k nám, protože jel ve stejném směru, rovnoběžně s námi. A najednou začal troubit. Asi při třetím zatroubení jsem i já pochopil že to je na nás, že nás strojvedoucí zdraví. To bylo hezký... Zahoukáním jsme pozdravili taky.

Vkt.

Což o to, vlaky, některá auta, ba i ve dvou případech lodě, nás takto zdraví. Ale chtělo by to zase kousek postoupit. A už vím jak. Vyhlásíme soutěž, kterou vyhraje ten, nebo ta, na kterou zatroubí letadlo.

Dig.

Další úsek po silnici-nesilnici byl poznamenán mým a Plašanovým únikem. Jeli jsme si v klidu rychlostí něco okolo 18, později asi 22 km/h, povídali o všem možném, když jsme zjistili, že zbytek je neznámo kde za námi.

Na nejbližší křižovatce jsme tedy zastavili a jali se čekat. Nemuseli jsme ani moc dlouho a už nás zbytek pelotonu dojel a bez zastávky pokračoval rovně do Vrbna nad Lesy. Už jen z názvu obce je patrné, že je hodně stará. Nikde v okolí jsme totiž žádný pořádný les neviděli, takže ten název musí pocházet z pradávnej doby, kdy tady ještě lesy byly.

I přes jistě pohnutou historii nás toto místo příliš nezaujalo. Neměli otevřenou hospodu. I takovéto zdánlivě maličkosti mohou hybat světem. V daném případě námi. Jeli jsme dál, vstříc novým zavřeným hospodám...

Najednou jsme se objevili na nějaké hlavní silnici s docela silným provozem. Ani tady hospoda nebyla. Tomáš tedy vymyslel geniální řešení. Pojedeme po hlavní!

Naštěstí ale jenom kousek, asi půl kilometru. A z kopce, takže to nebude problém. Byl to skutečně mžik. A kdybych ještě nezapomněl zařadit nějaký lehčí převod před odbočením, protože jsem musel zastavit a dát přednost protijedoucím, tak by to bylo ještě lepší.

Cestou do Smolnice, kde jak jsme doufali už otevřeno mít budou, jsme viděli z cesty někde v dále na SV kromě nádherně zelených kopců, také hnusně šedé chladič věže nějaké elektrárny. Plašan to poznal. Elektrárna Počerady.

Vkt.

Ten kraj znám, bydllel jsem tam 15 let.

Plk.

No nic. Příjemným klesáním jsme vjeli do Smolnice. Proč to nějak rozvádět. Chcipnul tu pes. Možná spíš smečka. Ale!!! Alespoň jedna z místních hospůdek měla otevřeno!

Před jednou z těch neotevřených jsme zaparkovali

a šli na zahrádku té vyvolené. Zabrali jsme stoly a šli si objednat. Sice velká jídla nevařili a měli jenom párek a sekanou, ale za to měli levné pivo. Louny,

Krušovice a myslím že ještě něco jiného. Louny 10° za 13,- 12° jen za 15.- Nádhera. A i když na zahrádce obsluha být neměla, my jsme jí měli. Pivo nám příjemně svlažilo vyprahlá volátka a potom přinesli jídlo. Sekaná byla docela normální, ale chleba. Ten chleba. Mňam. Chutnal nám všem tak, že se po něm jenom zaprášilo. Přinesli nám další a potom ještě. Dig se dokonce zeptal co to je za chleba, asi si ho chtěl nechat dovážet domů. Sekanou jsme si objednali ještě jednou, protože v bráskách bylo ještě místo a sekačka byla dobrá. A ten chleba.....
Vkt.

Chut se nedá snad ani slovy popsat. Byl trochu světlejší než klasický ale hlavně byl čerstvý a tudíž měkounký a neskutečně jedlý. Po první ošatce se zaprášilo a tak Plašan pak pro jistotu vytál z vlastních zásob rohlík. Obsluha nás ale velmi mile překvapila když na Tomášovo přání přistála na stole další várka. Mňam...

Na jeden párek jsem já osobně spořádala asi tři krajíčky chleba.

Hnk.

Najednou se stala divná věc. Já jsem nemohl. Začal jsem si s jídlem hrát a blbnout (vyřezával jsem si z masa různé obrazce a jak asi i tušíte, tak i TEN ☺), což je neklamná známka toho, že už nemůžu. JÁ!!! Chleba jsem ale dojedl.
Vkt.

Ty obrazce; Máš na mysli sprostý geometrický tvar?

Dig.

Ještě tu byl jeden okamžik hodný zaznamenání. Plašan v každé volné chvíli věnoval svůj pohled a prsty mobilu. Dig se ho zeptal jestli toho už nechce nechat a on se na něj podíval a povídá: „Víš Digu, Ty už manželku máš, ale já se musím ještě snažit.“ Všechny nás tím dostal! ;-)
Hnk.

Nebudeme se v tom pitvat... Tomáš nám do další části cesty sliboval několik kilometrů dlouhý sjezd vystřídáný podobně dlouhým stoupáním. Když jsme vyjeli, tak jsme chvilku z kopce jeli, to je pravda. Ale slibovaných 7 km to určitě nebylo. Asi tak dva. A potom zase po rovině a vzápětí do kopce. Tady se už nedá ničemu věřit.

Zastavili jsme se v Brínkově. Ti první zasedli lavičku na zastávce autobusů a slastně odpočívali. Já jsem slastně odpočíval na betonovém patníku a pozoroval slepice. Ty opeřené. Sjednou místní udělal Tomáš zajímavou zkušenost. Byla vyložena z okna a živě o něčem velmi důležitém rokovala se sousedkou. Tomáš došel hodně blízko a požádal ji, aby mu natočila do Pet láhve vodu. Ženská jen odvrátila hlavu a dělala, že ho nevidí. Tomáš zopakoval prosbu. Výsledek byl ten, že otočila hlavu tam a zase zpět jako kdyby jí Tomáš vůbec nestál ve výhledu. Tomáš to vzdal a poněkud podrážděně pronesl, že nevěděl, že je neviditelný.

Za Úlovicemi nás čekalo další nepříjemné stoupání, ve kterém mně s Hankou provokativně předjel nějaký nadšenec v elastákách. To se mu to jede s lehkými bágličky, které jsou určitě naplněny jenom iontovými nápoji.

Na konci toho hnusného kopce nás přivítal Ročov a Plašanovo kolo šikovně zaparkované na křižovatce. Ostatní, tedy vlastně Dig a Tomáš, zaparkovali kola před nějakými vraty. Před nimi zaparkovali i oni sami, ale netrvalo to dlouho, protože jsme se přesunuli k hospodě.

Sedli jsme si pod prastarou lípu a odpočívali. Dig s Tomášem si dali pivo, já jsem tentokrát abstinovat, Plašan zase ulevoval nohám a zádům a ještě se přitom vyhříval na slunci a Hanka? Ta si jenom užívala šťastných chviliek bez cyklosedla.

Ale i tyto slastné chvílky jednou musely skončit. Vyrázili jsme na Solopysky. Jaké tam mají osamocené pysky nevím, ale jelo se tam krásně. Tedy z kopce. A zase serpentiny, tentokrát naštěstí bez náhlého prudkého brzdění.

Na konci toho nádherného sjezdu, při vjezdu do Solopysk, mi na chvílku zatrnulo. Příčinou mého lehkého (ale skutečně jen lehkého) úleku byl vracející se Tomáš. Doufám, že nejedeme špatně a že se nebudeme muset vracet? Naštěstí se ale mé obavy nepotvrdily. Tomáš jen ztratil nějakou věc od dynama jal se jí hledat. Někaké malé černé gumové kolečko. Zastavil jsem, zaparkoval (to je ale blbost, co? Jako bych mohl zaparkovat bez zastavení ☺) a šel do vysoké trávy podél silnice hledat taky. Ani jsem vlastně nevěděl co hledám, a tak jsem se Tomáše vzápětí zeptal, jestli by to, co hledáme,

nemohlo vypadat jako ta černá věc, co jsem právě zvedl z trávy. Ano, je to asi ono. Jistý si sice nebyl ani on, ale na druhou stranu se malá černá gumová kolečka běžně ve škarpách nevyskytují...

Za Konětopy, další vesničkou, jsme podjeli takový zparchantělý podjezd a blížili se ke chmelnici. V tomto kraji, chmelovém ráji, to ale není zase tak překvapující.

Všichni jsme už cítili blížící se konec dnešního cyklistění. Nejen proto, že jsme se neodvratně blížili k dnešnímu cíli, ale také proto, že nám značně ubývaly síly. Zejména proto, že nám do cesty někdo pořád stavěl kopce. Ten za Pnětluky nám dal docela zabrat a to jsme ještě nevěděli, že máme to nejhorší ještě před sebou. Ale už teď se vědělo, že nemáme na to vytahat kola lesem po modré turistické značce. Tak jsme to fikaně objeli po silnici.

Jo, fikaně to teda bylo, ještě teď vzpomínám na ten „skvělý“ výjezd. Plš.

No to jsme si pomohli. Ze silnice jsme po pár desítkách metrů uhnuli na lesní cestu. Byla sice zpevněná, ale bohužel taky do kopce. A jakého kopce. Na I-1 to prý s vypětím sil vyjet šlo. To by se mi ale do cesty neměla připlést kamenitá cesta. No nic, sesedl jsem a měl alibi, že jsem to nevyjel.

Zato Hanka. Ta to vyjela tak rychle a bez potíží, že bych se mohl i divit. Kdybych tedy nevěděl, že jí tlačí Plašan s Tomášem. ☺ Vkt.

A jak tlačí! Nestihala jsem pomalu ani udržovat řidítky rovný směr. Ve 2/3 kopce proběhla výměna koní a výtlaku ze zadu se ujal Dig. Na vrcholu jsme oddechovali už zase všichni společně.

Hnk.

Po krátké relaxační přestávce jsme pokračovali dál. Zase do kopce, ale naštěstí už jenom kousíček, dál to šlo už konečně rovně. Vyloupli jsme se u samoty, jmenovalo se to tam „Na Rovinách“. A to jsme byli vlastně v cíli. Od kamenných řad nás dělilo už jen pár desítek šlápnutí do pedálů.

Paměťihodnost nás přivítala vznešeným a rozvázným mlčením. No, pravda, kameny mluví asi jenom v pohádkách. Přenesené na nás mluvila alespoň informační cedule č. 6 místní naučné stezky.

6 NAUČNÁ STEZKA *Kamenné řady u Kouceva*

Některé sestavené řady obrusěných balvanů a kamenů, mnohdy značné hmotnosti, míšly ukryté v lese a hluboko sevřené do půdy, jsou zajímavým svědectvím o též zchátralé dávné lidské činnosti.

Jsou sestaveny z balvanů křemenců a křemenců a slupců, které leží často na opukách. Tato kameny byly na náhorní plošině Kouceva sestaveny do neovězších řad ve směru sever-jih. Někdy se zachovaly již jen neúplné řady umístěné se směrovým lesem, který byl vysázen, aby pěstěná lesní porost zničil požár. Na historickém plánku jsou vyznačena i vysoké kamenné stěly, jak byly zachyceny v písemných doladech pamětníků. Tato největší kameny byly odváženy v minulém století na mezníky lesů, další na kořeni chmelnic v okolí. Asi největší šikly byly průběžným odvážením kamenů na průmyslové zpracování do Káznějova. Další křemencové kameny lidově nazývané „slunáky“ se nacházely v okolí Domoušic.

KAMENNÉ ŘADY

Některé kameny jsou vestří u paměti e.g. v opukových lomcích na jihu úpatí Kouceva. Přesto se ale dochovaly četné kamenné řady. Ty největší jsou dlouhé 450 metrů. Vzdálenost od první západní řady k nejvýchodnějšímu velkému kamenu je 302m.

Tato skutečnost vedla mladé astronomy z Rokycan k domněnce, že se jedná (v perspektivě) o 365 megalitických sarad a značí též 365 dní slunečního roku, jako u jiných obdobných staveb na světě.

Členové kosmického klubu provádí na řadách výzkum od roku 1973. Zhotovili plánky i statistiku kamenů.

Zaregistrovali: 2239 kamenů, většinou menších rozměrů.

Chráněte celý areál před odvážením do zahrádek a na chaty.

Nás ale ještě víc zaujala o něco dále umístěná lavička, byť o poznání mladší doby vzniku.

Krásně jsme si odpočinuli. A protože všude jinde kromě našeho stanoviště svítilo a hrálo slunce, přemístili jsme se na volné prostranství, odkud jsme předtím našim dupáním, vrzáním a hlasitou řečí odehnali všechnu divou zvěř. Broučky počínaje, přes mírumilovné a chráněné zmije až po místní inženýry a doktory. Mám na mysli zvěř s vysokou. Nebo vysokou zvěř...? Vytáhli jsme deky a karipříbuzné a jali se odpočívat ve poloze ležmo.

Škoda jen, že na nás občas foukal dost studený vítr. Jinak bychom se mohli Slunci odhalit víc. Kromě Plašana, který už neměl skoro co odhodit. Na nudapláži jsme ale našťastí nebyli.

Vkt.

Náhodou kdyby nefoukal ten studený vítr, tak jsem se možná i pěkně opálil.

Plš.

Plašan byl neskutečně otužilý. Já se zabalila do všeho co bylo po ruce ale vítr mi všechno těžce vytvořené teplo pořád odebíral. Sluníčko se schovávalo za mraky a při pohledu na polonahého Plašana mnou skoro třásla zimnice. Hnk.

Dig s Tomášem se jeli podívat po nějakém vhodném nocležišti. Před lety tady už sice byl, tenkrát se spalo prý přímo mezi dvěma řadami kousek od cedule, ale teď se jeli podívat po něčem lepším. Možná také proto, že jsem tady byl před dvěma, třemi týdny a jedno takové zajímavé místo jsem viděl. A taky jsem o tom Digovi řekl. A měl jsem skoro pravdu, pro příští noc budeme bydlet na naučné stezce kousek dál od hlavní cesty.

Na místě jsme vykonali první přípravy k noclehu, sešněrovali jsme kola, Tomáš si postavil stan. My s Plašanem jsme chytře vytáhli celtu i s karimatkami a spacáky. Proč chytře? Protože jsme vzápětí potom šli na procházku po šutrech a všechno to jsme nechali osamocené uprostřed lesa. Tak proto. Pro lepší pocit jsme alespoň přepnuli alarmy do polohy ON, Tomáš si svoje kolečko navíc připsal ke stromu.

Při přelézání kamínků, kamenů šutrů a balvanů jedné kamenné řady jsme přemítali o původu a účelu těchto, dá se říci, staveb.

Já jsem samozřejmě hned v úvodu vyloučil všechny předkládané varianty. Nejspíš se naši předci jenom nudili a tak dávali šutry do řad. A dost možná byli i zlomyslní. Určitě se chtěli při představě, že se jejich potomci za několik staletí a možná i tisíciletí budou marně domýšlet o jejich smyslu.

Lesikem jsme došli k jedné z dalších cedulí, která nás naváděla na jeden z významných kamenů, nějaký Gibbon II, který byl prý znovuobjeven v roce 1976. Nalezli jsme jej v borovém mlázi. To nebyl šutr, ale kus skály. Nechápal jsem, jak takový balvan mohl někdo ztratit, když ho prý oheďky znovuobjevili a už vůbec jsem nechápal, jak ho sem naši předci dostali. Moje teorie je taková, že ho sem vůbec nedostávali, že tady byl odjakživa, že to je prostě kus vyčouhlé skály.

Mlázím jsme se dostali na cestu a po ní ke kolům a našemu ležení.

Alarmy neřvaly a podle Tomášova kola ani nemohly, protože do něj skoro mlátil a nic. Ani tón. Reklamace!

Vkt.

Jo, jo. Něco s tím udělám. Ale ne hned...

Dig.

Tomáš s Plašanem začali v lese něco štrchat, přitáhli kmen stromu, očistili od větví a udělali si tak sedadlo a začali kuchtit něco k jídlu. Všichni, jenom já ne. Nějak nemusím mít nic teplého, dal jsem si prostě jako ráno jedno makové blaho. Stejně ještě mám dost.

Vkt.

My vařili dobrý hostinec. Já za celý den na dvou párkách a chlebu měla hlad jak vlk, ale kuchtění se ujal Dig abych měla volné ruce a mohla pokračovat ve čtení poslední Štovíčkovy knihy: Překročit řeku STYX.

Hnk.

Dojedlo se a šlo se spát. Natáhli jsme ještě plachtu a těšili se do pelišku. Plašan ale řekl, že ještě spát nejde, že jde telefonovat tam k lavičce. A protože má 1 hodinu jenom za 13 Kč, tak tam bude dlouho....

Vkt.

A taky byl.

Plk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Roční kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kounov	56	1041	56	13,6	9-25

Ráno 4.6. neděle

Prší, prší, jen se leje, kam kolečka pojedeme? Pojedeme na Prahu, kde skončíme výpravu. Tak tímto trapným veršem jsem vyčerpал své básnické schopnosti a dál se budu věnovat radši próze. ☺

No pojedeme do Prahy kam jinam? Pršelo asi celou noc. Ještě že jsme s Plašanem nebyli večer líní nasadit plachtu.

Nespalo se mi tak dobře jako včera, párkrát jsem měl i "pocitiny" nebo možná sen, že okolo nás někdo chodí. Ležel jsem, takže bych ani nemohl využít svoje chabé a navíc jenom teoretické znalosti bojových umění. I Plašan by v takovém případě mohl jen těžko použít policejních donucovacích prostředků. Nikdo tam ale naštěstí nebyl, byl to fakt jen blbý pocit. Každopádně jsem radši spal.

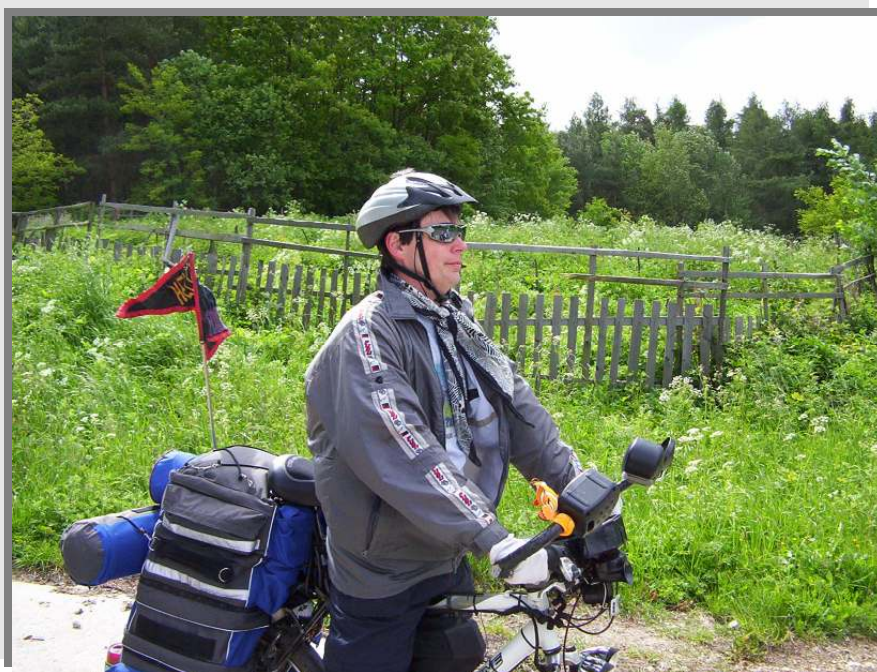
Probudil jsem se nějak pozdě. V šest. Ale jako včera jsem zase ještě chvíli ležel a pozoroval okolí než jsem vytáhnul Psionka. Pršet už sice asi přestalo, ale voda pořád padala ze stromů.

Podobně jako včera Plašan zase spal, zatímco z ostatních nocležišť se začaly ozývat zvuky probouzejícího se života. Přicházel k sobě ale nějak pomalu.

Já jsem sice již vzhůru byl, dokonce jsem se šel i vyvenčit, ale zase jsem se vrátil zpátky do spacáku. Tam bylo tak hezky... Osudu jsme se ale nemohli vzpouzet pořád, zvlášť když zvuky od ostatních nabíraly na frekvenci a intenzitě.

Přípravy k odjezdu byly docela normální, snad ani nemá cenu se o nich nějak zvlášť zmiňovat. Po sundání plachty byl vidět sice logický, ale zajímavý a pro případného náhodného návštěvníka asi i záhadný úkaz. Všude okolo mokro, jenom na cestě tři suché obdélníky. Snídaně, já tentokrát tvarohovou mňamku, makové jsem ještě měl v zásobě.

Konečně odjezd. Nejdříve na hlavní cestu na žlutou turistickou stezku a po ní přes pole směrem pryč.

Na silnici u železniční zastávky Mutějovice jsme sjeli z kopce po lesní cestě, místy docela prudké. Nijak jsme se ale nezastavovali a jeli domů....

Vkt.

Cesta patřila mezi prudší a s horším terémem ale i tak ani zdaleka nedosahovala kvalit cesty z Muránč. Pokud tady Tomáš neměl odvalu sjíždět a cestu scházet jsem zvědavá jak by si poradil na Slovensku. Hnk.

Kormidla jsem se na chvilku ujal já a zastavil jsem se až o notný kus cesty dál. Asi o celý kilometr dál. ☺ Počkalo se na Tomáše, který zase někde něco fotil a pokračovali do Mutějovic.

Tam jsem zavelel doprava, protože to tam znám. Profrčeli jsme vsí a jeli na Krupou. V cestě nám ovšem stál zase kopec a docela slušný. Takhle po ránu to je zločin. Přesto jsme jej vyjeli a po krátké vydýchávací a ochlazovací přestávce pokračovali dál, tentokrát pro změnu z kopce. Proč tady nepostavili tunel, to nechápu.

V Krupé u hlavní silnice jsme zase čekali na Tomáše. Trvalo to ale nějak divně dlouho, už jsme začínali mít strach jestli se něco nestalo. Dig dokonce vytáhnul vysílačku. Ta nás ale nijak neuklidnila. Tomáš se totiž vůbec neozýval. Všichni jsme očekávali jeho příjezd po stejné cestě, po které jsme přijeli my, tedy z vesnice. Proto nás překvapilo, že se objevil odjinud. Přijížděl zprava po hlavní silnici. Jak to ten náš navigátor udělal?

Hlavní jsme překřížili a po vedlejší silnici jeli na Lišany a hlavně Lužnou. V Lužné je totiž prý nějaké železniční muzeum, kam se chceme podívat. Byli jsme tam za chvilku, také díky tomu, že nám kus cesty foukal vítr do zad.

Muzeum bylo docela zakulčené, až za železniční zastávkou. Jen co se zvedly závory, protože se tu zrovna coural nějaký courák, jsme projeli pokladnou a zaparkovali kola. Umístili jsme je pod stan co tam stál pro případ kdyby náhodou přišlo.

Jenomže jsme tím promyšleným tahem výrazně omezili manipulační prostor prodávacům balónků, jejichž stan to je. ☺ Byly ale skromní a naše kola jim naštěstí nevadila. Vkt.

Vlčky rád a moc děkuju tomu, kdo tu trasu naplánoval, že dal muzeum do povinných zastávek. Cítil jsem se jako malý kluk.
Plš.

Nejdřív jsme se zastavili u chytré mluvicí tabule, která nám povídala všechno možné o různých vývojových stupních železnice. Po chvíli nás to ale přestalo bavit, tak jsme šli dál. Zajímavý byl už jen pavilón s návštěidly a různými ovládacími mechanismy. Od těch nejstarších po novější. Odtud jsme

se přesunuli k expozici ještě zajímavější, k vlastním vláčkům, vagónkům a obratišti. Lokomotivy různých věků na nás mrkaly i z garáží, kde byla ale tma, takže jsme si nemohli prohlédnout kabinu strojvedoucího jako u těch exemplářů umístěných venku.

No a nakonec jsme se podívali do další expozice s modelem železnice. Model to byl zajímavý, jen mi to tam celé trochu připomínalo Poříčanské Hasičské muzeum. Kdo viděl obojí, pochopí.... ☺

Čas pokročil a začínaly se objevovat první příznaky hladu. Blížil se tedy odjezd. Přišli jsme ke kolům, sbalili se a zasmáli se nevinnému dotazu tří kluků, jestli jsou ty balónky plněny héliem. Byly. Taký si kluci po chvíli dohadování a sbírání odvahy koupili několik balónků nejednou. To bude radosti...

Plašan se už chystal nás, jako každou výpravu, opustit - odpoledne má zase fotbal. Protože mu to jelo asi až za 45 minut, rozhodl se že ještě kousek pojedje s námi a potom se vrátí na nádraží a pojedje vlakem.

Škoda jen, že ten kousek byl zrovna převážně do kopce. Jel s námi až na křižovatku s Rakovnickou hlavní. Tam se s námi rozloučil a jel zpátky z kopce. A tak jsme na cestě do Prahy osiřeli.

Vkt.

Nakonec jsme jen remizovali 2:2.

Plš.

Cesta po hlavní nebyla moc příjemná. Jako by nestačilo že jsme museli častěji hekat při šlapání do kopce než se urychlovat při příjemné jízdě z kopce. Navíc byl docela silný provoz, ve kterém se s osobními auty občas střídaly i autobusy. No byl jsem rád, když jsme dojeli v pořádku do Rudy, ve které nás Dig navedl z hlavní na nějakou zkratku. Nejdřív jsme jeli z kopce, potom okolo nějakého lomu a potom ale bohužel zase do docela prudkého a dlouhého kopce, v nějakém Pecínově. No a tam jsme se napojili zase na hlavní. Už to ale nebylo tak hrozné, takže jsme celkem bez potíží dojeli až na místo M, tedy vlastně O. O jako oběd. Místo mě neznámé, ostatním ale zřejmě známé jako nějaká Slovanka.

Vkt.

Pro upřesnění Slovanka Stochov. Mimo jiné i rodiště našeho nového člena Honzy. Chtěla jsem kluky po obědě vytáhnout až k svatováclavskému stochovskému dubu. Po obědě se mi už ale nápd tak nelíbil a proto nám dub může představit Honza na nějaké další výpravě.

Hnk.

V hospodě u silnice byl klid, ticho a nekouřilo se tam. Jídlo bylo docela dobré, pivo taky. Ale jet dál jsme museli stejně. Na Lány.

Zastavili jsme až na jejich okraji. Byl tam zrovna školní statek ČZU. Škoda, že s námi nejela Jana. Určitě by nám o tom řekla něco víc. V Lánech jsme se vůbec nezastavovali a ani nás tam nic nezaujalo. Prezidenta jsme neviděli, ani bychom po tom vlastně netoužili. Pamatuji si jenom na jednoho ožralu, který na Diga volal, že by do toho kopce jel rychleji, kdyby neměl praporec, protože ta ho totiž brzdí.

Pokračovali jsme ale dál pryč z Lán, do Žiliny. Ne do té na Slovensku, tam by nám to trvalo asi trochu déle, ale do Žiliny kousek od Kladna. Projeli jsme tedy lesem a zahrnuli doleva. V Žilině jsme byli po chvíli a mohli jsme být i dřív, kdyby nás nezdržel Tomáš svou zastávkou u lesa...

V Žilině proběhla krátká navigační přestávka, jejímiž účastníky byli Tomáš s Hankou. Dohodli se na cestě, kterou jsem já od začátku doporučoval, hlavně proto, že to je jediná, kterou znám. Jet rovně na Družec. Cestou jsem ostatním na chvíli zase poodjel. V Družci jsem ovšem cítil zádrhel. Byla tam objížďka, protože opravují most přes nějakou vodu, která tady protéká a přes kterou jsme my museli přejet. Už jsem myslel, že jsme v..., ale rozhodlo se, že to zkusíme. Kdo ví, třeba se tam nějak dostaneme. A taky jo. Most sice nebyl ještě hotový a byl tam zákaz vjezdu, ale jet po něm šlo. Akorát že na druhé straně byly betonové zábrany s malými úzkými mezerami, mezi kterými nešlo projet. Už jsem se chystal sundávat bágly, když přijížděla Hanka. Jenom nejela k nám, ale bez zaváhání uhnula na stranu. Nespletla se? Lekl jsem se, jestli se něco nestalo. Jak jsem ale pozoroval její jízdu a kam to vlastně jede, viděl jsem najednou provizorní můstek pro pěší, ke kterému Hanka bez zaváhání mířila. Jenom jsme s Digem a Tomášem pokrčili udivené rameny a jeli za ní.

Vkt.

A pak že vtip o zlaté rybce, kterou si vytáhne blondýna na ostrově je pravdivý. Kdo nezná vysvětlím. Pointa vtipu je v tom, že když poslední blondýna ze tří vysloví své přání, že chce být muž a po proměně se rozhlédne po ostrově, ze

kterého se ani jedné předchozí blondýně nepodařilo dostat i když si jedna přála lod a druhá letadlo, tak jako muž spatří most po kterém v bezpečí přechází na pevninu. Jak vidíte v praxi je to ve obráceně. ☺ ☺ ☺
Hnk.

Další cesta nebyla skoro ničím zajímavá. Pořád jenom silnice, chvíli rovně, jednou dolů, dvakrát nahoru. Ve Valečku se silnice na chvíli změnila na hlavní, v Kyšicích jsme uhnuli na Unhošť. Tam jsme provedli odbočku, která mi v tu chvíli připadala nelogická. Jeli jsme totiž doprava na Červený Újezd. Na části silnice před Újezdem byla na několika místech vyfrézovaná vozovka a na celý úsek, možná tak 2,5 km rychlost omezená na 30 km/h. My jsme se svým šlapáním tomuto limitu po celou dobu blížili, mnohdy jsme jej i lehce překročili. Přesto nás po celou dobu předjížděla auta. Kdybych si hrál na naivního hlupáka, musel bych položit logickou otázku: „Jak je to možné???“

Vkt.

Slyšel jsi někdy, Viktore, pojem „rovnost před zákonem“? tak tihle jsou ti co jsou si rovnější!

Dig.

Tady by se příslušníci napakovali...

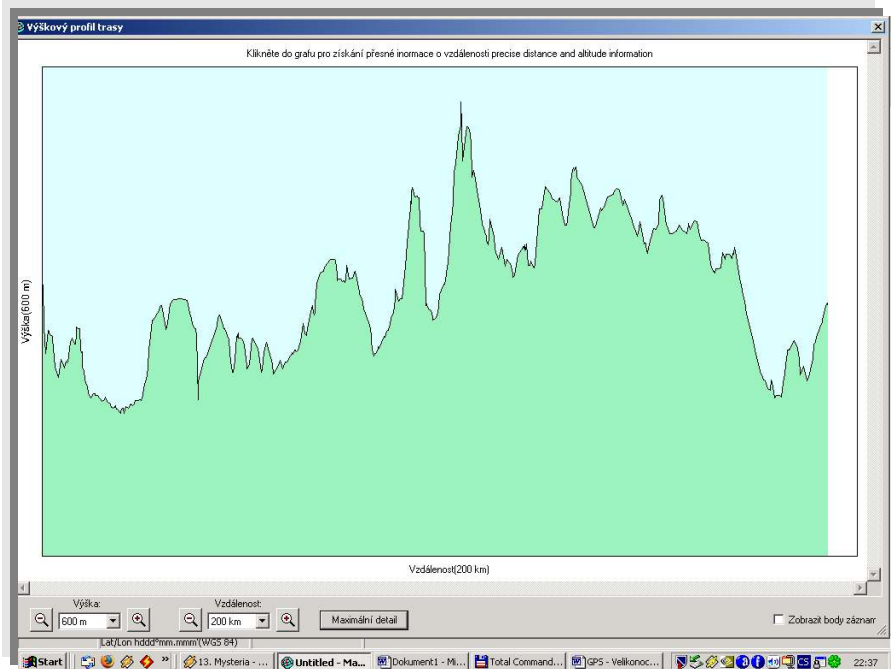
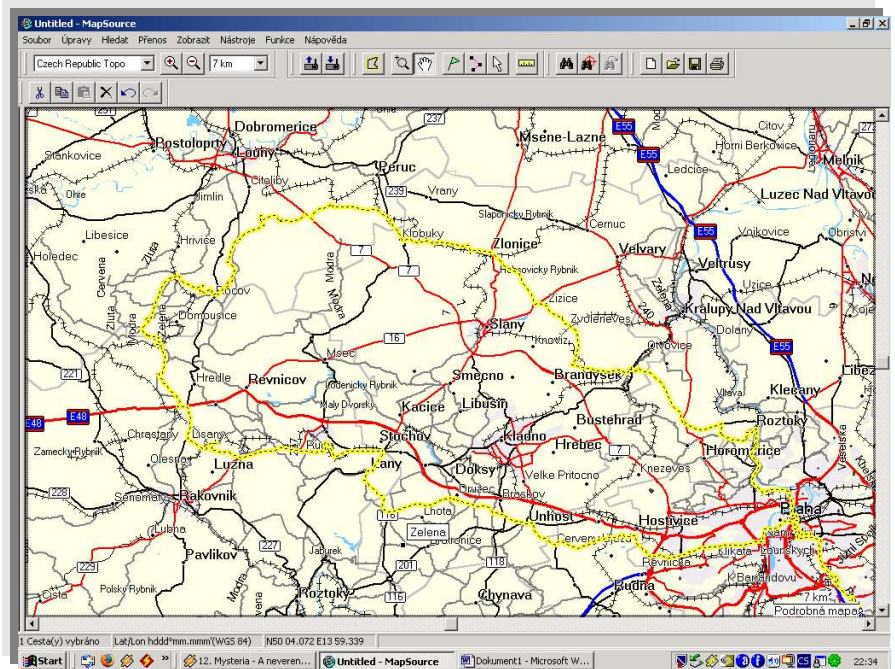
V Hájku nás Dig navedl na nějakou zkratku, cyklostezku, která vedla po polní cestě daleko od silnice. Vyjeli jsme až na panely před nějakou čistírnou osiva, objeli závoru a byli jsme zase na silnici, tentokrát už u Hostovic. Z nich jsme po cyklostezce vedoucí částečně podél rybníka a lesem dojeli do Sobína. A tam nás čekalo jedno překvapení. Proti nám jel Honza. Velkej. Svět je prostě malej. Popovídali jsme si a po chvílce pokračovali domů. Už to bylo jednoduché. Pravda, vůbec jsem tu po cestě neznal, což souvisí s tím, že jsem tu v životě nebyl. Až když jsme byli v Řepích na Plzeňské, tak jsem věděl kde jsme. Cesta po hlavní nebyla vůbec tak hrozná, jak to původně vypadalo. Auta nám nechávala skoro celý pravý pruh. Jenom kdybychom neměli takovou smůlu na semaforey. Dojeli jsme na Anděla a dál na náměstí Kinských, přes most Legií, okolo Národního divadla na Národní třídu, profrčeli přes pěší zóny na Příkopech a ani jsme nedostali žádného turistu. No a nahoru na Vinohrady. Konečně doma. Huráááá....

Vkt.

Byl to báječný výlet.

Plk.

Na závěr krátký pohled na to kudy a jak...

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Roční kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	61	1121	79,4	17,6	17-25

Celková technická data:

Účast	pět nedoletných...: Dig, Viktor, Hanka, Tomáš, Plašan
Oficiálně přiznaná kilometráž	176 km
Příště	Letní

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Beřovice	Mutějovice
Výstaviště	Zlonice	Krupá
Roztoky	Klobuky	Lišany
Únětice	Vrbno nad Lesy	Lužná II
Velké Přílepy	Smolnice	Ruda
Zákolany	Břínkov	Slovanka
Koleč	Úlovice	Lány
Třebusice	Konětopy	Unhošť
Zvoleněves	Pnětluky	Sobín
<u>Žižice</u>	<u>Kounov</u>	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan, Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig & Hnk & Plš & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz